

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

- ◆ Faruk Nafiz Çamlıbel ◆ Aslan Avşarbey ◆ Tacettin Şimşek
◆ Nurgül Kaynar Yüce ◆ M. Nihat Malkoç ◆ Halit Yıldırım ◆ Ertuğrul Çoban
◆ Mehmet Pektaş ◆ Musa Serin ◆ Memik Kömekçi ◆ Hacı Musa Tuncer
◆ Mehmet Osmanoglu ◆ Ercan Sağlam ◆ Salman Kapanoglu ◆ Mustafa İmir
◆ İlyas Kılıçaslan ◆ İlqar İmamverdiyev ◆ Tacettin Şimşek ◆ Tayyib Atmaca

78 Sayı 21 Ağustos 2024

Bir Hâdise Var

◆ Faruk Nafiz Çamlıbel

Geçmişti bu söz dün gece yârân arasında!
“Bir hâdise var cân ile cânân arasında!”

Sen cân ile cânânı bırak bir yana şimdi,
Davaya bak Ali ile Kenân arasında.

Bir hâdise, beş hâdiseden bahsedilir mi?
Bin hâdise var belki şu buhrân arasında.

Mazideki dünyayı düşün, hâle kıyas et;
Gör farkı gülistânla bedestân arasında.

Manendi mezat arttırıp eksiltmeye döndü
Dünya evi, bir hayli bezirgân arasında.

Bir Londra, bir Moskova sahip çıkar amma
New York alacak bak tapu, ihvân arasında!

Azmetti cihân halkı demokratlara doğru
Düştük yola bizler de bu kervân arasında.

Kanunlarımız var sanırım anti-demokrat,
Tashihine yok meyleden erkân arasında.

Bir yanda gelir vergisi, bir yanda gelirsiz;
Bir rabita bul dert ile dermân arasında!

Yok şüphe ki yoldan yana oldukça fakiriz.
Yoktur karadan yol iki meydân arasında.

Mersin’den Alâiye’ye güçtür gemi bulmak
Etsen de sefer bir nice ummân arasında.

Amma ki hava yollarımız hayli mükemmel
Seyrân ederiz Van ile İran arasında.

Herkes iki dünyayı bir ettikçe benim de
Ömrüm geçiyor Göksu-Emirgan arasında.

A ş ı k k a r a

Hayâlî kayalî hakka dayalî dergi

Yapımcı: Tayyib Atmaca Yönetmen: Mehmet Pektaş

Set Amiri: Halit Yıldırım Afiş: Yeşilçam Hatırası

Muhabbet Adresi: Onikişubat Belediyesi Sosyal Yardım Müdürlüğü Kahramanmaraş

Sesleşme: 0535 391 92 50 Dükkân: www.acikkara.com e-mektup: acikkaradergi@gmail.com

78. Sayı Ağustos 2024 ISSN-0106417 (edergi)

Muayene

◆ Aslan Avşarbey

-Memmet emmi doktorda-

Soruyorsun "Emmi neyin var?" diye
Bu canı zor taşıyorum Doktor Bey
Yol gözlerdim gençken yağsın kar diye
Şimdi yazın üşüyorum Doktor Bey

Kurt gibiydi boynum döndü culuğa
Oturmaya zor çıkarım duluğa
Üç adımda kalıp soluk soluğa
Davul gibi şişiyorum Doktor Bey

Teraziler tüy gösterir tartımı
Şaşırırım ters giyerim pırtımı
Uyuz olmuş katır gibi sırtımı
Hatır hutur kaşıyorum Doktor Bey

Dertlerimin yoktur ucu bucağı
Geçen sene düşüp kırdım bacağı
Böbreklerin her biri taş ocağı
Sanki maden eşiyorum Doktor Bey

Tansiyonum birden dama çıkıyor
Rüzgâr değse beni yere yıkıyor
Avrat her gün don yumaktan bıkıyor
Nasıl desem şişiyorum Doktor Bey

Diğdirince göğre doğru uçardı
Hörgücüyle alttan deve geçerci
Karı boş ver buzda delik açardı
Şimdi dona işiyorum Doktor Bey

Bildiğiniz gibi değil keyfiyet
Akıl beden geçiriyor zafiyet
Burnum aksa üzerine afiyet
Hastaneye koşuyorum Doktor Bey

Şişe dibi oldu artık gözlükler
Seçilmiyor engebeler düzlükler
Her gelişte cepten gider yüzlükler
Sermayeyi aşıyorum Doktor Bey

Dişim kesmez leblebiyi bademi
Su da içsem bulandırır midemi
Dolsun diye bekliyorum vademi
Takvimden gün düşüyorum Doktor Bey

Yaşlılık zor dertler vurdu dilime
Bir reçete yazıp da ver elime
Mülkî der ki bakıp da bu hâlîme
Sanma ki ben yaşıyorum Doktor Bey

Nigâr Hanım Vay/Dokuz-Yarışmanın Birincisi Belli

◆ Tacettin Şimşek

Gün geçmiyordu ki memlekette bir şiir yarışması düzenlenmesin. Muhtarlıklar, il ve ilçe belediye başkanlıkları, dernekler, şirketler, federasyonlar, konfederasyonlar, sendikalar, kurumlar, kuruluşlar...

Nigâr Hanım, son üç yılda yüz yirmi yarışmaya katılmış, yüz on dördünde birinci, altısında ikinci olmuştu. Nigâr Hanım'ın şiirlerine ikincilik ödülü veren kurumlar, kuruluşlar, cemiyetler, birlikler şiddetle protesto edilmişti.

Nigâr Hanım'ın şiirini ikinci ilan etmek nasıl bir densizlikti? Onun adı yeterdi. Hep bu kifayetsiz jüriyer yüzünden oluyordu bunlar.

Son günlerde Anadolu Yün Çorap İmalatçıları Birliği (AYÇİB) de bir şiir yarışması düzenlemişti. Jüride ülkenin en ünlü akademisyenlerinden Ahmet Münif (Ki Nigâr Hanım'la ilgili bir yüksek lisans bir de doktora tezi yaptırmış, hakkında makaleler yazmıştı.), Müsavat mecmuasının umum neşriyat müdürü İsmet Asım, Maarif Nezareti'ni temsilen Kadriye Emin, AYÇİB yönetim kurulu başkanı Zehra Kemal, nihayet o güne kadar otuz beş şiir kitabı yayımlamış şair Kerime Fevri vardı.

Yarışmaya beş bin üç yüz yetmiş iki şair katılmış, değerlendirmeler üç ay sürmüştü.

Yarışmada birinciye 15 altın, ikinciye 10 altın, üçüncüye 5 altın, bir adet mansiyona da 3 altın verilecekti.

Jüri değerlendirmesini tamamladığında beklenmedik bir sonuçla karşılaşıldı. Nigâr Hanım ikinci olmuştu. Birinciliği Cevat Zakir adlı genç bir şair kazanmıştı.

Olamazdı, olmamalıydı. Tek tek verilen puanlara bakıldı. Dört jüri üyesi Nigâr Hanım'a tam puan verirken bir üye en düşük puanı vermişti. Bu jüri üyesi de şaire Kerime Fevri'ydi. "Ben ki otuz beş adet şiir kitabı yayımlayayım da, hemcinsim Nigâr kadar popüler olmayayım, nedendir?" demiş ve değerlendirmesini buna göre yapmıştı. İlk akla gelen sebep kıskançlıktı ama başka bir sebepten de söz ediliyordu. Birinciliği kazanan Cevat Zakir, Kerime Fevri'nin teyze oğluydu. Sırf bu yüzden

tam puanı götürüp ona vermiş olabilirdi.

Birlik yetkililerinin ağzını bıçak açmıyordu. Sonuç ilan edilecekti ama bu tam bir fiyasko olacaktı. Protestolar ardı ardına gelecekti.

Kerime Fevri'yi jüriden çıkarıp değerlendirmeyi tekrar yapmayı denediler. Kedime Fevri dişli çıktı.

"Dava ederim sizi." deyiverdi.

Çaresiz, sonucu bu hâliyle ilan edeceklerdi.

Sonucu ilan etmek için geniş katılımlı bir toplantı düzenlendi.

Bütün memleket oradaydı.

Nigâr Hanım her zaman olduğu gibi ön sıradaydı.

Sonucu, sonuçları ilan etmek için kürsüye geldi.

Mansiyon: Esmâ Davut.

Üçüncü: Kadir Nazmi.

İkinci: Nigâr Hanım.

İkincilik ödülünü vermek üzere Nigâr Hanım kürsüye davet edilmeden önce yarışmanın birincisi Cevat Zakir'in kürsüye çıkmak için ısrarla müsaade istediği görüldü.

Sonucu, "Sıranızı bekleyin, birazdan çağıracağım." dese de, Cevat Zakir, "Çok mühim efendim, âcilen bir açıklamada bulunmam lazım." diye bağırdı.

Sonucu, yöneticilerden onay alınca,

"Buyurun, Cevat Zakir Bey," dedi.

Cevat Zakir kürsüye geldi.

Önce Nigâr Hanım'ı selamladı.

Ardından "Program akışına müdahalede bulunduğum için affımı diliyorum. Ama müsaadenizle bu açıklamayı yapmak mecburiyetindeyim." dedikten sonra devam etti:

"Muhterem Jüri Heyeti ve Kıymetli Misafirler,

Hepinize hürmetlerimi arz ederim.

Nigâr Hanımefendi'nin ikinci olduğu bir yarışmada ben birinci olmaktan utanırım. Şiirini gör-

medim ama birincilik kesinlikle Nigâr Hanım'ın hakkıdır. Ben bu düşüncelerle şiirimi yarışmadan çekiyor, yarışmaya katılmamış gibi muamele görmeyi istirham ediyorum.”

Salondan müthiş bir alkış yükseldi. Islıklar tavanı deldi.

“Yaşa! Var ol! Helal! Adamsın! Adamın dibisin! Gönüllerin şampiyonu!” sesleri doldurdu koca salonu.

(İlm-i nücuma göre 1964'te Sartre, Nobel'i; 1972'de Cüneyt Arkın, Altın Koza'yı; 1973'te Marlon Brando, Oscar'ı; 1996'de Nick Cave, MTV Müzik Ödülünü; 1997'de Osman Sembene İngiliz Kraliyet Ailesi Özel Onur Ödülünü reddedecek ama hiçbir Cevat Zakir'in feragati kadar ses getirmeyecek.)

Jüri de, birlik yetkilileri de, şairler de, nihayet misafirler de rahat bir nefes aldılar. İşte şimdi adalet yerini bulmuştu. Bu durumda sıralama değişmişti. 1. Nigâr Hanım, 2. Kadir Nazmi, 3. Esmâ Davut, Mansiyon: Arif Hüsni.

Birlik yetkilileri ödül törenine zenginlik katacak sürpriz geçebilirlerdi.

Ödül töreninin ardından yarım saat çay ve ihtiyaç molası verildi. Ardından sunucu programı renkli hâle getirmek istediklerini belirtti.

Programın bu bölümünde büyük ödüllü ve acayip eğlenceli bir yarışma düzenleneceğini, yarışma jürisinin vali, belediye başkanı ve üniversite rektöründen oluşacağını söyledi. Kendilerine zahmet vermemek için jüriyi sahneye davet etmeyeceğini, jüri üyelerinin oturdukları yerden değerlendirme yapabileceklerini ekledi ve yarışmayı yönetmek üzere şair Osman Suzi'yi sahneye davet etti.

Osman Suzi elinde birkaç çift yün çorapla sahneye çıktı.

“Değerli şairlerimiz, aranızda kırkını çıkaran ve en az iki şiir kitabı yayımlayan şairleri sahneye davet etmek istiyorum.” dedi.

Az sonra neredeyse salondaki bütün şairler sahneydi.

Bu işte bir gariplik olmalıydı. Bu şairlerin hepsi kırk yaşın üstünde miydi gerçekten? Hepsinin ikiden fazla şiir kitabı var mıydı?

Şimşek hızıyla bir çözüm geçti aklından Osman

Suzi'nin.

“Değerli şairlerimiz, lütfen kimliklerinizi ve şiir kitaplarınızı gösterir misiniz?” dedi.

Kimliğini unuttuğunu, kitaplarını yanında taşımadığını söyleyenler, “Ama böyle güvensizlik olmaz ki!” diyenler oldu.

Fethi Sacit, kimliğini uzatırken,

“Bakmayın kimliğimde otuz sekiz yazdığına. Aslında kırk bir yaşındayım. Askere geç gideyim diye küçük yazılmışım.” diye açıklamada bulundu.

Osman Suzi işin içinden çıkamayacağını anlayınca çabucak çark edip kimlik ve kitap kontrolünden vazgeçti.

Jüriye döndü:

“Sayın jüri, hangi şairimiz tek ayak üzerinde bir yere tutunmadan ve dahi yere düşmeden bu çorapları giyebilirse Nigâr Hanım'la yarın kahvaltı edecek.”

Belediye Başkanı el kaldırdı.

“İtirazım var, Osman Suzi Bey,” dedi. “Bizim de gençliğimizde şiir yazmışlığımız var. Bizi niye yarışmaya dâhil etmediniz?”

Osman Suzi “Sayın reisim, affedin. Bir dahaki sefere inşallah!” dedikten sonra yarışmayı başlattı.

Yere yıkılanlar elendi. Duvardan, sandalyeden, sunucudan destek alarak çorap giymeye çalışanlar yarışma dışı kaldı.

Sahne boşalmıştı. Bir çift çorabı tek ayak üstünde giyecek tek şair çıkmamıştı.

Sunucu Osman Suzi,

“Öyleyse ihale bana kaldı.” dedi.

Mikrofonu usulca yere bıraktı. Kaşla göz arasında iki yün çorabı da giydi. Salonun yarısı homurlarla dolarken diğer yarısı alkışlarla yıkıldı.

Ertesi gün Osman Suzi, Nigâr Hanım'la sabah kahvaltısı ederken bütün gazeteler, mecmualar, Cevat Zakir'in asil feragatini övüyor, bir hakkın teslim edildiğini yazıyorlardı.

Soyar Yer Baba

◆ Nurgül Kaynar Yüce

Zaman çok değışti gören olmadı
Değer verdiklerin kıymet bilmedi
Evlada iyale güven kalmadı
İnsanı anlamak gayet zor baba
Torun torba seni soyar yer baba

Yıllarca çalıştın didindin durdun
Ne bir kul incittin ne bir kul kırdın
Oğluna kızına ömrünü verdin
Bakarlar uzaktan şimdi hor baba
Torun torba seni soyar yer baba

Olgun başak gibi belin bükülmüş
Ağızındaki dişin hepsi dökülmüş
Şahin gözlerinin ferî çekilmiş
Siyah saçlarına yağmış kar baba
Torun torba seni soyar yer baba

Eski bir parkayla yamalı mintan
Bilirdin ki fani dünya imtihan
Süleyman'a bile olmadı sultan
Şu perişan hâlin bana kor baba
Oğlun kızın seni soyar yer baba

Yaz demedin kış demedin çalıştın
Ekmeğini yavrularla bölüştün
Yorgun argın bir köşeye iliştin
Alnından damlarken helâl ter baba
Torun torba seni soyar yer baba

Öyle bir devir ki doyumsuz nesil
Basitlik arttıkça tükendi asil
Evlat atasını edemez temsil
Her birey kendince sözde hür baba
Torun torba seni soyar yer baba

Keneden farkı yok tembel uşağın
Astarı yüzünü geçer döşeğin
Görsen ergen denen deli fişeğin
Dilinden akıyor küfür şer baba
Torun torba seni soyar yer baba

Mala mal katmaya ettin ihtiras
Gününü görmeden bıraktın miras
Bir habis tümörle gitti pankreas
Hayat nedir diye dön de sor baba
Torun torba seni soyar yer baba

Halına da *Garip Nurgül* halına
Tenezzül etmedin dünya malına
Suni şeker girdi kovan balına
Kalmadı arıda hikmet sır baba
Torun torba seni soyar yer baba.

Zulmü Alkışlayan Zalim

◆ M. Nihat Malkoç

Kırılısın pis elleriniz
Zulmü alkışlayan zalim!
Lâl kesilsin dilleriniz
Zulmü alkışlayan zalim!

Sizler baş, onlar ayak mı?
Bu yaptıklarınız hak mı?
Hiç merhametiniz yok mu?
Zulmü alkışlayan zalim!

Kokmuş düzeniniz batsın
Tam değilsin, küsuratsın
Hak, cehennemine atsın
Zulmü alkışlayan zalim!

Kahreylesin Allah sizi!
Toprak doldursun aç gözü!
Göremeyesiniz güzü!
Zulmü alkışlayan zalim!

Gazze'yi eyledin talan
Söylediğin her şey yalan
Ey Allah'tan korkmaz, ulan!
Zulmü alkışlayan zalim!

Siyonlarda korku çoktur
Zalimlere rahat yoktur
Mahşer günü hesap haktır
Zulmü alkışlayan zalim!

Yaşatmadınız gülleri
Bebe(k)lerin katilleri
Şimdi alkışta elleri
Zulmü alkışlayan zalim!

Sivilleri öldürdünüz
Zalimleri güldürdünüz
Filistin'i sildirdiniz
Zulmü alkışlayan zalim!

İsrail ayar veremez
İlk kıblemize giremez
Bu devran böyle süremez
Zulmü alkışlayan zalim!

Evinize ateş düşsün
Kabrinizi yılan eşsin
Ocağında helva pişsin
Zulmü alkışlayan zalim!

Ey vicdansız, batsın adın!
Soykırımını onayladın
Bu muydu senin muradın?
Zulmü alkışlayan zalim!

Zulümünden oldunuz yana
İçip doymadınız kana
Hak fırsat vermesin sana
Zulmü alkışlayan zalim!

Reva mıdır bunca acı?
Katledildi ana, bacı...
Kurusun gargat ağacı
Zulmü alkışlayan zalim!

Bumerang misali zulüm
Daha ne söylesin dilim?
Gelir sizi bulur ölüm
Zulmü alkışlayan zalim!

Siz yazar siz okursunuz
Yerli yersiz şakırsınız
Alçak değil çukursunuz
Zulmü alkışlayan zalim!

Sapanlara karşı füze(!)
Tükürsünler yüzünüz yüze
Rabb'im çıkarmasın düze
Zulmü alkışlayan zalim!

Hiç güven vermez sözünüz
Fosseptik olmuş özünüz
Toprakla dolsun gözünüz
Zulmü alkışlayan zalim!

Mezara gireceksiniz
Bak neler göreceksiniz
Ne hesap vereceksiniz?
Zulmü alkışlayan zalim!

Aslı bozuk bir mayasın
Vicdanın yok, bir kayasın
Kırk bin kez acı duyasın
Zulmü alkışlayan zalim!

Kara mı Açık kara mı?

◆ Halit Yıldırım

Evde oturuyordum. Kapı güm güm çalmaya başladı. “Kim acep bu icra memuru gibi kapıma dayanan?” diye homurdanarak kapıyı açtım. Baktım yine bizimkiler kapıyı çevirmiş. Daha ben buyurun bile demeden alayı içeri doluştular. Zoraki misafirleri salona aldım. Biri mutfağa daldı, biri balkona zorlattı. Sanki ben misafir onlar ev sahibiydi. Yaşar balkonda mangalı ateşledi, Savaş semaveri tüttürdü.

Derken kapıya köyün minibüsü de durdu. Kendi kendime “Ulan dedim bunlar bütün köyü çağırmışlar ellam.” dedim. Bir de baktım benim gibi ihtiyar bir adam indi arabadan. Bizim minibüsçü Kel Kazım:

“İrfani emmi Maraş’tan misafirin var.” diye bağırınca aklım başıma geldi.

Gelen benim asker arkadaşı Atmacaların Osman Ağa’ydı. Şaşırmıştım. Bir müddet dikilip kaldım.

Kel Kazım:

“İrfani emmi misafirini tanımadın mı, kapıyı bile açmıyon?” deyince kendime geldim ve hemen aşağı inip kapıyı açtım. Arkadaşımla sarım görüm olduk. Biraz ağlaştık.

Neyse bizim gençler de aşağıya indiler ve Osman Ağa’nın valizini, çantasını kaptıkları gibi yukarıya çıkardılar. Osman Ağa ile ağır ağır badallardan çıkıp balkona kurulduk. Ben ağzımı açmadan İt Yaşar:

“Osman Ağa nasipli adamıssın. Biz de mangalı yakmıştık.” dedi.

Osman Ağa onun patavatsızlığını yukarı almadı emme lafın altında da kalmadı.

“Evlat gadan alıyım, misafir nasibiynen gelir derler gerçi de benim onları yiyecek ne dişim var ne de gönüm çekici!” deyiverdi.

Ben lafı değiştirmek için Yaşar’a:

“Senin elinden boyacılık geliyordu. Çok konuşma, şu aşağıdaki demir kapıyı siyaha boya da bir işe yara! Tandırlıkta boya da var, fırça da, tiner de...” dedim.

Yaşar hiç ikilemeden “Tamam, o benim isim.” dedi ve aşağıya indi. Aslında kapının tamamına yetecek kadar malzeme yoktu. Maksat Yaşar’ı başımızdan savmak...Birazdan “Boya bitti.” diye çıkıp geleceğini biliyordum.

Yaşar gidince biz Osman Ağa ile başbaşa kaldık. Meğer Osman Ağa’nın Tayyib Efendi Çorum Belediyesi tarafından bir şiir programına davet edilmiş. Osman Ağa da oğluna:

“Ben de seninle Çorum’a gideyim de İrfani Ağa’yla ölmeden bir daha görüşsek.” demiş. Sağ olsun o da babasını kırmamış beraberinde getirmiş. Biz öyle hasbihal ederken Savaş ile Ömer de yanımıza geldi. Savaş:

“İrfani emmi siz madem asker arkadaşısınız, mutlaka güzel hatıralarınız vardır. Anlatın da dinleyek.” deyince ben de:

“Oğlum bugün söz misafirin.” dedim. “Bugün o anlatsın biz dinleyek.”

Osman Ağa utangaç adamdı. Askerdeyken de öyleydi ama bir de konuşursa herkes ağzı açık onu dinlerdi. “Yine sen anlat.” dese de ısrarlarımıza dayanamadı başladı anlatmaya...

“Askerlik bu, bizim yaşımızdakilerin evinden dışarı ilk kez çıktığı, yabana karıştığı yerdir. O yüzden kıymetlidir. Hem askerlik öyle altı aylık falan değil tam dört yıldır. İrfani ve ben cendermeydik. Altımızda kendimize ait atlarımız bile vardı. Terhis oluncu atı bölükten birisine devrediydik parasına. Kendi atımızı getiremiydik. Çok maceralar oldu emme başınızı ağrıtmak istemim. Benim hiç aklımdan çıkmayan hatıramız şu. Bir gün kaçak var dediler ve pusu attık. Lakin bir sis çöktü ki sormayın. Göz gözü görmi. Başımızdaki çavuş arkadaşlar bu havada bir şey yapamık geri dönek, dedi. Beş kişilik bir tim idik... Yanımızdakilerden birisi hem çavuşun toprağı hem de laf taşıyan, yağcı bir tip... Adı bile Muhbir kalmış aklımda. Herkes ona Muhbir aşağı Muhbir yukarı diye sesleniydi. Sen hatirlin mi tertip neydi adı?”

Ben devreye girdim:

“Unutur muyum hiç Muhbir Haydar! O gün pusuda bizden başka Durmuş Çavuş, Muhbir Haydar ve Saftirik Veli vardı.”

Osman Ağa devam etti.

“Hay atana rahmet! Neyse bu Muhbir Haydar Durmuş Çavuş’a demesin mi?”

“Çavuş’um şimdi pusudan çıkıp elimiz boş gidersek başçavuş bizi rezil eder. Bence bekleyek, hava açılır nasıl olsa.”

Ali Çavuş bu sözün etkisinde kaldı ve kararından caydı. Neyse yarım saat daha beklik lakin hava açılacağına sis daha da arttı. Artık dönerik diyi beklerkene bu Muhbir olucu hınzır, çavuşun kulağına bir şeyler fısıldadı. Durmuş Çavuş bir müddet sonra bize döndü.

“Osman ve İrfani siz ikiniz tepenin sağından derreye iniciniz. Deredeki köy yolundan sağa dönü-

ciniz, köprüye kadar yürüyüp köprünün girişine mevzileniciniz. Biz de üçümüz sol taraftan tepeyi dolanıp dere yoluna inicik. Körpüye gelinci barabarca karakola dönerik. Şayet sisten kaybolup körpüyü bulamayan olursa üç saat sonra karakola dönsün.”

Tamam dedik ve ikimiz tepenin sağ tarafından dolanarak dere yoluna indik. Meğer yolun sağ tarafı çok dolambaçlıymış ve kaçakların kullandıkları inler de o taraftaymış. Yani anlayıcınız bizi resmen aradığımız adamın muhtemelen saklandığı ine doğu sürükler. Öbür taraf daha düz bir araziymiş ve yola da köprüye de çok yakınmış.

Biz iki saf yola düşük. Git git bitmi. Zaten önümüzü göremik. Kayalıklara gelinci İrfani'ye döndüm.

“Lan ede burası neresi? Sen daha önce bu köye geldi?”

İrfani çok uyanıktı. Musturlu bir küfür savurdu.

“Bu Muhbir bizi kaçığın üstüne salık. Burası meşhur Kaçak Deresi.” demez mi?

Ulan burası verap bir yer. Her taraf kayalık, uçurum. Her taraf irili ufaklı inlerle dolu. O havalide ne kadar kaçak varsa bu inlerde yatıp kalkı. Adamlar acımasız vallahi birisine denk gelsek çekip vururlar bizi.

İçimize bir korku düşse de Allah büyüktür dedik ve yavaş yavaş ilerledik. Gele gele bir inin ağzına geldik. Sağlı sollu siper alıp yavaşça içeri daldık. Baktık içerisi boş emme yeni terk edildiği belliydi. İçeride ateş yakılık, söndürülük emme küller daha sıcaktı. Beş dakika soluklanıp inden dışarı çıktık. Baktık ki inin önünde aşağıya inen bir cılga var. Cılgayı takip ederek dere yoluna indik emme anamızdan emdiğimiz burnumuzdan geldi. O buz gibi havada terden sıırıslıklam olduk.

Neyse dere yolunu buluncı rahat nefes aldık emme önümüzdeki izlere bakılırsa adamla aramızda yarım saat ya var ya yok, o kadar. Sanki peş peşe gidik.

“İrfani” dedim “Adam bir yere mevzilenip bizi vurmasın.”

İrfani yere eğildi izlere baktı.

“Doğru söylin tertip, şu çalının ardında azcık soluklanıp etrafı dinleyek.” dedi.

Hemen çalının dibine mevzilenidik ve etrafı dinlemeye başladık. On dakika gecik ki az ilerimizden burnumuza bir tütün kokusu gelmeye başladı. Sonra kesik kesik bir öksürük duyduk. Adam ile aramızda yüz metre bile yoktu sanki. Sonra adamın yürümeye başladığını anladık. Zira ayak sesi, çıtırdayan çalılarının sesi gelidi. Emme adamı göremik.

İrfani kulağıma eğildi:

“Adam ilerideki köye gidi bence. Mecburen köprüden geçici. Bizimkiler oradaysa adam onların kucağına düşici. İnşallah onlar da pusu atıktır. Biz de arkadan adamı yakalayıp bölüğe teslim ederik. Valla komutan bunu yakalayana on beş gün izin diyik. İzini aldığımız gibi memlekete giderik.” dedi.

İzin lafı beni de galeyana getirik. Lakin önümüzdeki adam o mu, başkası mı bilmik.

Hem daha temkinli hem de daha hızlı bir şekilde adamın peşine düştük. On beş dakika sonra köprüye gelik. Adam köprünün üstündeydi. Elinde koca bir mavzer, göğsünde çapraz fişekliği vardı. Adam bizi fark etmik, sırtı bize dönük olduğu hâlde yere çömeldi. Tüfeğini omuzuna yaslayıp nişan vaziyetine girdi.

“İrfani ede bu alçak bizimkileri vurıcı herhalde şuna ben bir el atım.” dedim.

İrfani:

“Ben biraz daha yanaşım. Sen de vurmaya değil emme korkutmaya at. Adam kaçmadan başına dikiliyim.” dedi.

İrfani on adım atınca yere çömeldi, ben de tetiğe dokundum. Dereler birbirine kavuştu. Adam ayağa kalkıcı oldu, bir daha dokundum. Bu sırada İrfani:

“Abdo teslim ol! Etrafın çevrildi. Eğer kıpraşır-san bu sefer şart olsun seni vururuk.” diye bağırdı.

Adam baktı ki postu deldirici. Tüfeğini bırakıp ellerini kaldırdı. İrfani ede, adama yaklaşıırken ben de ayağa kalkıp yaklaştım.

“Komutanım mevziden çıkmayın. Biz teslim alana kadar bekleyin.” diye bağırdım.

Adam iyice çevrildiğini anladı. İrfani adamın ellerini arkadan prangaya geçirdi, cıvataları vidaladı. Ben de yaklaştım, tüfeğini alıp üstünü aradım. Bir de tabancası vardı. Onu da belime taktım. Adamın ayaklarını da kuşak kadar bir iple birbirine bağladık ki kaçamasın diye. Sonra onu önümüze kattık. Bekliyok ki bizimkiler ortaya çıksın.

İrfani kulağıma eğilip “Bizimkiler bizi ekikler sakın bozuntuya verme.” dedi.

Ben de boşluğa bağırdım.

“Komutanım adamı teslim aldık. Ne olur ne olmaz, adamın arkadaşları olabilir, mevziinizden çıkmadan bizi koruyun.” diye bağırdım.

Bir müddet yürüdüktan sonra peşimizden bir at arabası geldi. Adamı durdurduk, mahkûmla beraber arabaya binip karakola geldik.

Adam karakola gelinci bize:

“Vay babov hani lo gomutanınız, diğer eskerler nirde? Beni gafil avlamışşığız. Yohsa iki eskere tes-

lim olana kadar kendimi vurir yine teslim olmazdım. Bilmiş olasığız ha!” dedi.

Önümüzde mahkûmla karakola girerken karakol komutanı bizi camdan görük olıcı ki kapıda karşıladı, bağına basıp alnımızdan öptü ve odasına aldı.

“Anlatın bakak Abdo’yu nasıl yakaladınız?” dedi.

Biz de başından sonuna kadar olanları anlattık.

Komutan:

“Demek siste Durmuş Çavuş ile Haydar’ı ve Veli’yi kaybettiniz ha?” diye sordu.

Biz de:

“Evet komutanım. Biz zaten köprüye geç geliktik. Abdo yola doğru nişan alıncı biz de herhalde bizimkileri vurıcı diye müdahale ettik. Sonra Abdo’yu teslim alıncı bozuntuya vermeden onlara ortaya çıkmayın diye bağırdık lakin yolda da kimseye rast gelmedik.”

Biz böyle deyince Abdo:

“Beni gafil avladınız lo! Ben bir tavşan görmüşem. Onu vuracahdım. Dimah tavşana oyalanmayıp yoluma devam etseymişem elinize geçmeyecekmişem.” demez mi?

Komutan:

“Eee Abdo, Allah’ın sopası yok, bir sıçradın iki sıçradın sonunda yakayı ele verdin. Tavşan da bahanesi oldu. Tavşan nasıldı bari?”

Abdo yutkunarak:

“Vallah gomutan kapkara bir tavşandı, namussuzam bir oğlak kadar vardı.” demez mi? Gülmekten yerlere yattık. Lakin komutan hiç ciddiyetini bozmedi. Ben boş bulunup:

“Komutanım bize vadettiğin izni verecin değil mi?” diye sordum.

Komutan elini masaya vurdu.

“Ulan dört asker bir çavuş pusuya gidisiniz, bir-birinizi kaybedisiniz. Bir de utanmadan izin ne oldu diye sorisiniz. Böyle askerlik mi olur? Siz askerliğin de emir komutanın da içine ettiniz lan! Savaş olsa ganimeti yüklenip harp meydanında komutanınızı düşmana bırakıp geri mi dönici-siniz?” diye bağırınca korkudan altımıza edeyazdık. Önce kızardık bozardık. Suratımız kapkara marşığa dönük.

“Haşa komutanım, öyle şey olur mu?” dedim.

“Lan yaptığınız şey aynı şey işte! Nerde çavuşunuz? Bir timde çavuş demek o an sizin başınızda erkân-ı harbiye reisi demek, başkomutan demek. Siz ne yaptınız? Başkomutanınızı sattınız. Sizi divan-ı harbe vericim. Askerliğiniz yandı yanmasına da vatana ihanetten sizi asarlarsa sehpanızı çelmeyen Başçavuş Fikri’nin anasını avradını yedi düvel neylesin!” demez mi?

Biz ne halt edik. Abdo bile pis pis sırıtıp:

“On gün fazladan izin alacağız diye beni enseler-sığız ha feleksizler, oh olsun size! Sizi ipe çekerlerken ben de çiftetelli oynamazsam benim de anamı avradımı yedi düvel bilmem ne etsin ha!” deyince biz iyice kahroluk.

Komutan bu söz üzerine hemen nöbetçilere:

“Şu alçağı nezarete atın! Aş ekmek vermeyin namussuza, akli başına gelsin.” diye bağırdı.

Nöbetçiler Abdo’yu alıp götürdü ve kapı altına tıktı. Biz esas duruşta duruyok emme sırtımızdan sızan ter potinlerin içine cip cip diye damli. Komutan ayağa kalkık eli ardında odanın içinde volta ati. Nezaretin kapısı gürültüyle kapanıp kilitleme sesi kesilinci komutan tekrar bağırdı.

“Nöbetçiler! Durmuş Çavuş ile Haydar’ı ve Veli’yi kaldırın yataklarından, buraya getirin!” Biz iyice şaşırık.

İrfani:

“Ben sana demedim mi bunlar bizi ekti diye bak bizden önce gelip yatıklar bile. Hep o Muhbir Haydar’ın işi bu. Durmuş Çavuş da ona uydu. Haydi Veli zaten safın teki!” deyinci komutan;

“Dur bakalım! Şimdi anlıcık.” diye onu susturdu.

Bu sırada gözleri mahmur bir şekilde bizim üç cengâver içeri girdi. Durmuş Çavuş bizi görünci önce kıpkırmızı oldu emme hemen kendini toparladı.

“Ulan alçak herifler kaçtınız değil mi? Bizi köprüde saatlerce beklettiniz. Sizi mahkemeye vericim. Korkak herifler!” diye bağırmağa başladı bize.

Bu sefer Fikri Başçavuş bunu gırtlğından yakalayıp ayağını yerden kesti. Baktık Durmuş Çavuş ölecek, rengi mengi morardı, karardı. Hemen eline yapıştık ve onu kurtardık.

Fikri Başçavuş ağzına ne gelirse sayıydı. Bir Durmuş’a, bir Haydar’a, arada bir de Veli’ye şamar, tekme Allah ne veriyse sallıydı. Sonra Durmuş Çavuş’un pırpırlarını çekip çekip aldı.

“Ulan şerefsiz! Seni tenzil-i rütbe ile cezalandırım. Adamları Kaçak Deresi’ne gönderip kendiniz kirişi kırıp karokola gelirsiniz. Sonra da kaybettik onları diye vurup kelleyi yatırsız. Ulan kansızlar bu adamlar iki senedir yakalayamadığımız Abdo’yu alıp getirdi. Siz yataarken adamlar canlarını tehlikeye atıp vazife yapidi. Demek sen toprağın olıcı şu yılan yapılı Haydar’ın lafına uyup uyanıklık yapisin ha! Seni de onu da mahkemeye vericim. Önce hemen Abdo’yu vilayete götürüp hapishaneye teslim edeciniz. Eğer elinizden kaçırırsanız sizi işbirliği yaptılar diye de mahkemeye veririm. Şimdi kaybolun gözümün önünden!” dedi.

Biz rahatlayık. Komutan, İrfani’nin onbaşı rütbe-

lerini söküp benim koluma, Durmuş'tan söktüğü çavuş pırpırlarını da İrfani'nin koluna yapıştırdı. Bölük yazıcısına da bunların yazılarını yaz diye emretti. İşte bunu hiç unutmam. Komutan bize tam bir ay mükâfat izni verdirdi. Ta alay komutanı gelip bizi alnımızdan öptü. Değel mi İrfani ede?"

Ben de onu tasdik babından lafa girdim.

"Ulan ne günlerdi be! Çok maceramız var Osman Ağa ile amma artık unutuyok." dedim.

Ben tam sözümü bitirmiştım ki bizim Yaşar elinde boya kutusu ve fırçayla odaya girdi. Kapıyla beraber yüzünü gözünü de boyadığından Kızılderililere dönmüştü.

"İrfani emmi kapıyı dediğin gibi boyadım. Boyanın yarısı da arttı. Baska boyanacak yer varsa söyle de boyayayım." dedi.

Boya yetmez de iş yarım kalır diye düşünürken Yaşar boyayı arttırmıştı. Bunda bir iş var dedim. Hep beraber aşağıya indik ki bizim kapı kara olacağına bomboz bir renk almış.

"Ulan ben sana kirli beyaz olacak demedim mi? Bu nasıl bir renk? Lan oğlun sen hiç mi bir işi düzgün yapmazsın!" diye çıkışınca Yaşar sırtıttı:

"Beş kilo beyaz, bir kilo da siyah almıştım. Siyahı olduğu gibi kattım baktım renk açılmadı gidip beş kilo beyaz daha aldım etti mi on kilo. İstedığımız gibi olmadı ama idare ediver kalanını başka yerde kullanırsın" dedi.

"Ulan Yaşar bu nasıl bir renk oldu" deyince;

"Bu rengin adı Açık-kara" demez mi?

Ben iyice fittirmiştim:

"Ulan Açık-kara diye renk mi olur alçak, bizimle eğleniyor musun sen?" diye bağırdım.

Yaşar gevrek gevrek gülerek:

"Sen hikâyelerini Açık-kara diye bir dergide yayımlarken Açık-kara renk oluyor da ben kapıya sürünce mi olmuyor?" demez mi?

"Oldu olacak git beş kilo daha beyaz boya al deyip önceki boyayı ile karıştırdım. Renk biraz açıldı. Yaşar burnunu boyaya doğru uzatıp:

"Boyacılık da eline pek yakıstı emmi. Bak, şimdi tam Açık-kara oldu." dedi.

"Al sana Açık-kara!" deyip boyayı Yaşar'ın kafasından aşağı döktüm. Yaşar boydan aşağı Açık-kara'ya boyanırken boya kutusu fes gibi kafasında kalakaldı. Biz gülmekten yarılrken yukarıdan Kel Savaş'ın sesi geldi:

"Etler pişti. Haydin sofraya."

Merak

◆ Ertuğrul Çoban

Kedime patik alsam, küpe taksam fil'ime
Kalemimi okutsam, pirim versem dilime
"Yazmaz-şair" yazdırsam feysbuk profilime
Ben de o büyük sırra erer miyim muhterem?

Kerem'e kazma versem Ferhat'la yarıştırsam
Kolaya kefir katsam kahveyle karıştırsam
Olmaz ya Habil ile Kabil'i barıştırsam
Söyle, barış ödülü sorar mıyım muhterem?

Hani gözyaşı olur, kimi "duyar kasar" ya
Hani kimi her şeye kalıbını basar ya
Ben de desem, bunların ekserisi fasarya
Kirişi kopuk yayı gerer miyim muhterem?

Yâr yüzüne gülücük, gözlerine kaş olsam
Gökyüzüne THY, yollara havaş olsam
Izgaraya pirzola, kebaba lavaş olsam
Postu bey sofrasına serer miyim muhterem?

Kitap yazsam süslesem tezhipli kapak ile
Poz versem kirpi kürkü, ağarmış papak ile
Süzsem dünü bugünden gözümde çapak ile
Çirkinimi güzele sarar mıyım muhterem?

Samanyolu satarsa fezâda yoldaşını
Kara delik siler mi güneşin gözyaşını?
Bir gün ben de fethedip Kaf Dağı'nın başını,
Geceden yıldızları derer miyim muhterem?

Sahibinden Komik/On bir -Tebdilimekân-

◆ Mehmet Pektaş

Cengiz'in emlak ofisi yangından mal kaçırmıştı. Bir masa birkaç sandalye birkaç da ıvır zıvırdan ibaret olan malzemeler Mert'in pazarcılık yapan amcaoğlunun panelvan minibüsüne rahatlıkla sığmıştı. Yeni ofis biraz arka sokakta gibi görünse de çok işlek iki cadde-nin arasındaydı. Tarifi çok kolay olmakla birlikte, tarifsiz de kolay kolay bulunamayacak bir konum-daydı. Yani tam Cengiz'i istediği gibi... Binanın giriş katında sıra dükkânlar vardı. Üst katta Cen-giz'in ofisi ile birlikte bir muhasebeci, bir turizm acentesi, bir diş kliğini, bir psikolog, bir kuaför, bir de emlakçı vardı. Daha üst katlar ise daireydi. Cengiz, has elemanı Mert sayesinde bulduğu yeri-ne ilk gelişinde kapılardan birinde Önder Emlak yazısını görünce bir an duraksamıştı. Elemanıyla göz göze gelmiş ve bir süre sonra her ikisinin de yüzünde aynı sinsi tebessüm belirmişti. Bu sırada hiç dudakları kıpırdamadığı hâlde aralarında şöyle bir diyalog bile geçmişti:

Cengiz içinden:

"Kim lan bu Önder Emlak?" diye sordu.

Mert de içinden:

"Ne bileyim abi? Salla gitsin." diye cevap verdi.

Cengiz:

"Ayağımıza dolaşmasın." deyince Mert:

"Yok abi. Kaç gündür kapalı zaten." dedi.

Cengiz:

"Hee sıkıntı yok o zaman." dedi.

Mert, patronunu iyice rahatlatmak için:

"Altı aya kalmaz temelli kapanır zaten abi. Bizim karşımızda kim durabilir ki?" dedi.

Cengiz de içinden karşılık verdi:

"Ne altı ayı oğlum, en fazla iki ay, iki ay!"

Yeni ofis eskisi gibi camekânlı değildi. Kapı açık değilse illa zile basmak gerekiyordu ki bu da Cen-giz için büyük bir avantajdı. İşine gelmeyen müşte-rilere kapıyı açmayabilirdi. Vaktiyle muayenehane olarak kullanılan bu ofis doktorun vefatı üzerine boşalmıştı. Kapıyı açtığınızda sizi küçük bir oda karşılıyordu. Burada iki kapı vardı. Kapılardan birisi daha küçük bir odaya diğeri mini mini bir mutfığa açılıyordu. Mutfakta da tuvalete açılan bir kapı vardı. Ofis vereseliydi, varisler arasında açıl-mış pek çok dava vardı. Yıllardır süren bu davalar, her sene bir mirasçının vefatı ile daha da karma-şık hâle geliyordu. Mert, allem kallem mirasçılardan birisinin zıpır torunundan burayı üç kuruşa

tutmuştu. Yarısi dünyanın dört bir yanında olan mirasçıların bundan haberi bile yoktu. Kira zıpır toruna elden verilecekti, tabii dünya tersine dönüp Cengiz'den para çıkarsa...

Cengiz ofisini beğenmişti. Burada yeni bir sayfa açmak istiyordu. Koltuğuna kurulduğu anda te-lefonu ısrarla çalmaya başladı. Ekranda telefonda kayıtlı olmayan bir numara görüldü. Cengiz, tele-fonu Mert'in önüne attı:

"Aç şu telefonu siftah yapalım."

Mert telefonu:

"Alo buyurun Ali Bey'in telefonu." diyerek açtı.

Telefonun diğer ucundaki kadın öfkeliydi:

"Başlatma Ali'sinden Veli'sinden... Cengiz'i ver bana çabuk."

Cengiz, boş bulunup telefonu aldı. Kadın, Cen-giz'e çıkıştı:

"Ne zaman bey oldun oğlum sen? Ofisi değış-tirdin, mahalleyi değıştirdin anladık, adını da mı değıştirdin?"

Cengiz, sesin sahibini derhal tanımıştı, veresiye defteri tutturduğu ve Rasim'in kiracısını çıkarmak üzere anlaştığı Buse'ydı. Bir an toparlandı:

"Yok be yavrum, benim göbek adım Ali zaten. Ali Cengiz." dedi.

Buse:

"Ne halt olduğun belli değil ki! Neyse şu evden çıkarmaya çalıştığın adamın o taraklarda bezi yok oğlum. Kafasını kitaptan kaldırmıyor herif. Ben-den pes. Geçen gönderdim dediğin para da gelme-di. Acil göndereceksin benim paramı!"

Cengiz, ofisini değıştirmenin ve kolay kolay ula-şılamayacak olmanın öz güveniyle sesini sertleştir-di:

"Kes be! Bir işi beceremedin daha da para istiyor-sun. Rahatsız etme beni bir daha."

Kadın küplere binmişti:

"Ne dedin ne dedin! Ulan seni bir bulursam..."

Kadın söylenmeye devam etse de telefon çoktan kapanmıştı bile.

Cengiz, telefonu kapattıktan sonra Mert'e döndü:

"Bir çay söylesene... Böyle olmayacak birkaç yeni hat alıp eskileri kapatalım."

Mert hemen yerinden kalktı:

"Emredersin abi ama burada çay ocağı yok. Ken-di işimizi kendimiz göreceğiz. Şimdi ketilda su kaynatıp bir sallama çay getiririm sana."

Dakikalar içinde sallama çay gelmişti. Cengiz,

gayriihtiyari çay kaşığına dudaklarının arasına alıp düşünmeye başladı. Aradan 10 dakika kadar geçmişti ki bir anda gözleri parladı. Parmaklarını şıklattı:

“Buldum.” diyerek soğuyan çayı kafasına dikti. Hemen bir not kâğıdına bir şeyler karalayıp Mert’in eline tutuşturdu:

“Şunları kap gel, akşam da bir yere kaybolma işimiz var.” dedi.

Mert kâğıtta yazılanları sesli olarak okudu:

“2 adet beyaz çarşaf veya 4 metre beyaz kumaş (pazardan, ucuz yollu), karanlıkta parlayan boya, fosfor tozu, makas, hoparlör, mikrofon.”

Yazılanlardan bir şey anlamayan Mert:

“Abi bunlar ne?” dedi.

Cengiz açıklama yapmadı:

“Karışma sen. Söylediklerimi kap gel.”

Mert, tam gidecekken Cengiz arkasından seslendi:

“Ver bakayım şu kâğıdı.” Mert’in elindeki kâğıdı aldı. Hoparlör ve mikrofonu çizdi.

“Buna para verme. Git şu ilerdeki camiye, onlarda bulunur kablosuz hoparlör, mikrofon.”

Mert şaşkıncı:

“Abi, ben imamı tanımıyorum ki?”

Cengiz:

“Fena mı oğlum işte, tanışmış olursun.”

Mert bu defa:

“Ne diye isteyeyim abi?”

Cengiz, elemanının sürekli bahane üretmesi karşısında sinirlenmeye başlamıştı. Dişlerini sıkarak konuştu:

“Cengiz abim öldü, kırkında mevlüt okutacağız de canım. Haydi koçum, haydi paşam oyalanma.”

Mert:

“Peki abi, para?”

Cengiz:

“Oğlum daha siftah mı yaptık ki para diyorsun. Sonra hesaplaşırız. Haydi!”

Cengiz, Mert’i gönderdikten sonra etrafı keşfe çıktı. Komşularının ofislerine uğrayıp kendini Ali olarak tanıttı.

Turizm acentesindekiler, kahve içiyorlardı. Cengiz’i de buyur ettiler. Cengiz, gayet ürkek, efendi uslu, kibar bir pozda içeri sokuldu, kendini fazla göstermeden kahvesini yudumladı. Acente sahibi Rifat, laf arasında şöyle bir soru sordu:

“Ali kardeş iyi güzel de Aysel ablayı nasıl ikna edtiniz?”

Cengiz, bu sorudan hiçbir şey anlamamıştı. Önce içinden sonra da dışından:

“Aysel abla da kim?” dedi.

Rifat’ın bakışlarında bir şaşkınlık belirdi.

“Ne demek kim? Aysel abla işte.” dedi.

Cengiz, Rifat’ın sözleri karşısında hayatında çok nadir olduğu üzere afallamıştı. Rifat’ın ses tonu, duruşu, yüz ifadesi “Yahu nasıl tanımazsın Aysel ablayı!” diye bağıırıyordu. Cengiz, bu Aysel abla her kimse onu tanımıyor olmanın çok büyük bir ayıp, çok büyük bir cahillik olduğu hissine kapıldı. Yediden yetmişe herkes, tüm Türkiye, tüm dünya Aysel ablayı tanıyordu, hakkında açıklama yapmaya bile gerek yoktu sanki, öyle bir hava oluşmuştu.

Cengiz, bu kadar meşhur olan birisini tanımayı elbette göze alamazdı:

“Haa Aysel abla!” dedi gülümsemeye çalışarak.

Rifat da gülümsedi:

“Yaa Aysel abla.”

Cengiz daha da güldü:

“Bizim Aysel abla.”

Rifat da güldü

“Evet Aysel ablamız. Yoksa haberi yok mu?”

Cengiz daha da sırtıttı. Kahvesinden son yudumu çekip üstüne suyu dikti.

“Var var olmaz olur mu? Haydi bana müsaade, ilk günden ofisi boş bırakmayayım, ben de beklerim” diyerek kaçarcasına oradan uzaklaştı.

“Kim ulan bu Aysel abla?” diye söylene söylene muhasebeciye uğradı. Kırk beş, elli yaşlarında kır saçlı, zayıf bir adam gözlüğünü burnunun üzerine koymuş bilgisayar başında harıl harıl çalışıyordu. Cengiz kendisini yeni açılan komşu emlakçı olarak tanıttince muhasebeci Ramazan onu oldukça sıcak karşıladı:

“Hoş geldin kardeş, ben de Aysel ablanın giderleri giriyordum, buyur.” diyerek onu masasının yanındaki sandalyeye oturttu. Tekrar işine koyuldu.

Cengiz:

“Aysel abla?” deyince Ramazan:

“Evet evet Aysel abla, Önder Emlak.” dedi.

Cengiz’in kafasından sadece kendi duyabileceği trink diye bir ses geldi. Taşlardan birisi yerine oturmuştu.

“Haa demek bu Aysel, şu Önder Emlak’ın sahibi.” dedi kendi kendine. Sonra da Ramazan’ın ağzından laf almak için ortaya konuştu:

“Bizim gibi mahalle emlakçısının ne geliri gideri olacak ki birader. Ayda bir iki kiralama, kırk yılda bir satış. Onlar da yakıttı, kiraydı, SGK’ydi derken sifıra sıfır.”

Ramazan, bir gözü önündeki faturalarda, bir gözü ekranda kafasını çevirmeden cevap verdi.

“Öyle deme, valla sabahtan beri Aysel ablanın işiyle uğraşıyorum, bitmedi. Yaz aylarında 300 ki-

ralamanın altına düşmez.”

Cengiz az daha ağzındaki kahveyi püskürtüyordu. Ağzındakini çıkarmamak için bir hamlede içince kahve genzine gitti. Uzunca bir öksürüğe tutuldu. Kendini toplayınca,

“300 mü?” diye tekrar etti.

Ramazan gayet normal bir şeyden bahsediyor gibiydi:

“Tabii tabii o da en az.”

Cengiz hayretle:

“Kaç kişi çalışıyorlar ki?” dedi.

Ramazan:

“Aysel abla kendisi... Bir de elemanı var Emir, gelir birazdan buralardadır.”

Cengiz şaşkınlığını gizleyemiyordu:

“Neymiş bu Aysel Hanım böyle. Çok merak ettim kendisini.”

Ramazan, ilk defa başını Cengiz’e çevirdi. Gözlüklerin üzerinden baktı:

“Ne demek merak ettim? Bizim Aysel abla işte yav!”

Cengiz:

“Şey yani...” diyerek lafı geveledi. Bu kadar meşhur birisini merak etmek olacak şey değildi.

Ramazan:

“Ofisi açmadan danışmışsındır öyle değil mi? Aysel ablaya danışmadan ofis açmadın herhalde.”

Ramazan bu soruyu öyle bir sormuştu ki cevabı zaten belliydi. Hani eskilerin tecahülüarif dedikleri gibi bir şey. Ramazan sorunun cevabını elbette biliyordu. Sorunun cevabı “Danışmaz olur muyum? Tabii ki danıştım. Elbette danıştım. Bu da soru mu oğlum? Aysel abladan habersiz ofis mi açılır hiç?” gibi bir şeydi. Soruya aksi bir cevap vermek mümkün değildi.

Cengiz:

“Tabii tabii...” demek zorunda kaldı. Ramazan:

“Eh iyi öyleyse.” diyerek tekrar ekrana döndü.

Cengiz, muhasebeci Ramazan’ın yanından ayrıldıktan sonra başka bir yere girmedi. Aysel hakkınca şimdilik daha başka bir şey duymak istemiyordu. İçinden “En kötü yine taşırım ofisi.” dese de bir kadın yüzünden yerini değiştirmeyi gururuna yediremeyeceği belliydi.

Mert, akşamüstü Cengiz’in söylediği malzemelerle birlikte gelmişti. Cengiz, yan odaya geçip Mert’in yardımını ile çarşafın münasip yerlerine ikiye delik açtı. Daha sonra çarşafı Mert’in üzerine giydirip kontrol etti. Sonra da kendi çarşafını giydi. Tam istediği gibi olmuştu. Hoparlörü açıp mikrofonu eline aldı, anlamsız sesler çıkardı. Mert, patronunun amacını anlamaya çalışıyordu.

“Abi tam hayalet gibi olduk.” dedi.

Cengiz:

“Güzel. Zaten hayalet olmaya çalışıyoruz.”

Mert:

“Ne için giydik abi bunları. Parti falan mı var.”

Cengiz:

“Yok be oğlum. Buse’nin yarım bıraktığı işi tamamlayacağız. Şu Rasim’in kiracısı yok mu? Onu korkutup evden kaçırmaya çalışacağız.”

“İnanır mı ki?”

“Oğlum yatılı okulda bana Hayalet Cengiz derlerdi. Geceleri çocuklara cin peri hikâyeleri anlatır, sonra da üstüme böyle çarşafı giyip milleti korkuturdum. Çocuklar tek başlarına tuvalete bile gidemezlerdi. Üzerimize şu boyları sürüp telefonda da bir korku filmi efekti açtık mı kim olsa korkar. Hem ben araştırmamı yaptım. Ev şehrin dışında. E her insanın böyle şeylere zaafı vardır. Bakarsın işe yarar.”

Cengiz, arkasına Mert’i de alıp motosikletiyle yola koyuldu. Münasip bir yerde motordan inip eve doğru gölge gibi sokuldular. Duvarın dibinde çarşafı giyip gözlerinin etrafına boyları süründüler. Beyaz çarşafın içerisinde yeşil yeşil parlayan göz çukurları çok ürkütücü görünüyordu. Hoparlör ve mikrofon da kullanıma hazır. Duvardan atlayıp eve doğru iyice yaklaştılar.

Cengiz:

“Yatak odası arkada olmalı şu tarafa dolaşalım.” diyerek elemanını yönlendirdi.

Ayaklarının ucuna basa basa ilerleyip köşeyi dönmüşlerdi ki bir anda bekçi köpeğiyle burun buruna geldiler. Neye uğradıklarını şaşırmışlardı. Tabanları yağladıkları gibi kaçmaya başladılar. Bunlar önde köpek arkada bahçenin içinde birkaç tur attılar. Havlama sesleri üzerine evin ışıkları yandı. Cengiz ve Mert can havliyle sıçrayıp duvarın üstüne tutunmayı başardılar. Bu sırada peş peşe silah sesleri gelmeye başladı. İkili, birer çuval gibi kendilerini duvarın öbür tarafına atmıştı. Son sürat motosiklete doğru koştular. Üzerlerindeki çarşafı çıkarmaya bile fırsat bulamadan motora atlayıp gazladılar.

-devam edecek-

İroni

◆ Musa Serin

Hey ağalar, beyler dinleyin beni
Horoz yumurtlamış, taşın üstünde!
Yalan yok vallahi bu haber yeni
Öküz yavrulamış "kaş"ın üstünde!

Kovanın içinde sineğin balı
Katır yavrulamış düşünce nalı
ABD'den gelmiş köpeğin yalı
Mamayı bağenmez aşın üstünde!

Keskin sirke zarar vermiş kediye
Avrupa'dan gelmiş güzel hediye
Birleşmiş Milletler'e olunca üye
Bitler ayaklanmış işin üstünde!

Eşekler toplanmış, atlarsa yasta
İnekler keyifli, tosunlar hasta
Çakallar amele, tilkiler usta
Fiyatlar yükselmiş beşin üstünde!

Karıncalar iş arıyor durmadan
Anlatıyor sülükleri kırmadan
İşler çözülmez İngiliz'e sormadan
Laf üstüne laf yok "boş"un üstünde!

Solucanlar grevdeymiş bu sıra
Kenelerde kafa tutmuş asıra
Aslanlar düşünürken kara kara
Köpekler dil öğrenmiş oş(t)un üstünde!

Hortlamış dinozor, çıkmış meydana
Çekmiş bayrağını haykırır dana
İtrail nizamı verir cihana
Kaftanlar biçilir "yaş"ın üstünde

Bidon'un içi de cıfıtmış meğer
Tramp'a olursa vallahi söğör
İt itin yediğin durmadan öğör
Yalları konulmuş "döş"ün üstünde

Gıymata gısılmış "Hayvan çiftliği"
Bekere döndürmez eğilmiş iği
Kokular gelse de görmez sidiği
Pisliği birikmiş "teş"in üstünde

Yılanlar uzanmış boylu boyunca
Fareler peynirle karnı doyunca
İt eniği ite çeker huyunca
Türküler söylenir kışın üstünde

Hayvanları uyutmalı it diye
Aş verilsin yemek için et diye
Zavar yesin kandırılıp ot diye
Düzenbaz taşınır başın üstünde

Kötebekler üye olmuş Nato'ya
Bok böceği bağdaş kurmuş şatoya
Üvezler takılmış girmiş kotaya
Deve yakalanmış "eş"in üstünde

Baykuşlar oturmuş fetö postuna
Aslanın koynunda yatarken suna
ABD'den icazetli oyuna
Sırtlanlar geziyor dişin üstünde

Âlem-i Dünya

◆ Memik Kömekçi

Şu dünyayı kır da bir bak içine
Ateş, alev içi yanar hepsi har
Sen uyarsan el âlemin heçine
Nasıl eyler ana, bacı bir de yar?

Koyun olur meleşirsen her ferde
Derman olmaz bir parmak bal çok derde
Yüz bulunca astar ister her yerde
Nasıl eyler ana, bacı bir de yar?

Ambar büyük doldurmayla tıkanmaz
Tükürseler arsız yüzün utanmaz
El kapısı yalamayla yıkanmaz
Nasıl eyler ana, bacı bir de yar?

Takla atar yuvarlanır dönersin
Gölge bulmaz sığağında yanarsın
Boş laf ile kandırırlar sönersin
Nasıl eyler ana, bacı bir de yar?

Her bir elin yerlisi var yadı var
Rızk Allah'tan acısı var tadı var
Taht kurulmuş koskocaman kadı var
Nasıl eyler ana, bacı bir de yar?

Alkış tutar konvoyunda gezersin
Ummanında boş hayalle yüzersin
Eşi, dostu bir âlemi üzersin
Nasıl eyler ana, bacı bir de yar?

Ağ babanın selamını beklersin
Hak'tan gelen cevherini saklarsın
Yol yorgunu yokuşlarda teklersin
Nasıl eyler ana, bacı bir de yar?

İşte böyle bu dünyanın düzeni
İnkâr etmez Köşkeroğlu yazanı
Sen gizlersen çomak sokup bozanı
Nasıl eyler ana, bacı bir de yar?

Bizim Fino

◆ Hacı Musa Tuncer

Bu günlerde bizim ite
Yal versen de “İçmem.” diyor
İnat edip biraz öte
Taş atsan da “Kaçmam.” diyor

Çözemedik uyruğunu
Tutar elin buyruğunu
Kısıtıyor kuyruğunu
“İnadımdan geçmem.” diyor

Arada bir ürüp havlar
Düzde iyi domuz avlar
Yılan gibi yazın kavlar
“Ben buradan göçmem.” diyor

Çakal ile aynı boyu
Tilki beye çekmiş huyu
Sanırsın ki kartal soyu
“Kanat taksan uçmam.” diyor

Sahibinin ak akçesi
Yan basıyor yan ökçesi
Zorla yaptık köy bekçisi
“Boşa mangır saçmam.” diyor

Kuduz oldu yaman haller
Yan köşeden geldi goller
Azâbî’ye kuyruk sallar
“Kula avuç açmam.” diyor

Sağlam Sofra

◆ Mehmet Osmanoglu

Sana sofrayı kurayım kuş sütü eksik olsun
İçli köfte, lahmacun, yanında tuzlu ayran
O gözlerin fal taşı gibi açılıp kalsın
Şalvarınla bağdaş kur görenler sana hayran

Kuzu pirzola ile kararlı bir giriş yap
Yaprak sarma ve dolma aperiati yanında
Bir elinle karşıdan patlıcan kebabı kap
Deli taylar kişnesin damarında kanında

Kaşık çatalı boş ver saldır parmaklarınla
Adana'yı ekmegin tam ortasına uzat
Şimdi dermanın olmaz yarı doymuş karınla
Tam tekmi doldurasın işte sana bir fırsat

Şöyle götür elini bol acılı tavaya
Tut getir kulağından huzurunda eğilsin
Nefes almak için bak arada bir havaya
Düşünme, "gözü doymaz bu adam sen değilsin"

Çekinme, kalanları paketleyip bohçana
Atıver, erzak olsun sana aylık ve yıllık
Belki şekerin düşer hafif çevril sağ yana
Bak nasıl sırtıyor orda bir tabak şillik

Şimdi bütün bunların üstüne ne içmeli
Tavşankanı demlenmiş semaver çayı evet
Baktın için kıyıldı sofrayı çoktan seçmeli
Kahvaltı reyonunda bal kaymaktan devam et

Sen yine bir seneden önce cevap yazmazsın
O nazın iflahımı keser, beni bitirir
Sabır taşım çatlasa istifini bozmazsın
Kuru fasulye pilav, belki gaza getirir

Bu sofrayı kaldırma nasıplensin her gelen
Gönül soframız kadar geniş ve açık olsun
Şiir sana emanet biraz da sen ilgilen
Haydi patlat şovunu etraf seyirci dolsun.

Osmanlı Sofrası

◆ Ercan Sağlam

Azizim bekliyorum yirmi çeşit yemek var
Türlü türlü mezeler tatlılar da cabası
Bunun hepsi biter mi yesek ölene kadar
Ha! Şeyi unutmuşum; yok şekerin babası!

Şimdiden söylüyorum aşçılığım iyidir
Beş dakika içinde mantı yaparım yersin
Kana kana içtiğin halis üzüm suyudur
Artık kilo alınca xlarge gömlek giyersin

Baklavayı koyarsın sofranın ortasına
Envai meşrubatı, dondurmayı, şıllığı
Balcan söğürmesinin et istersin yanına
Nerden gelir demezsin bu yoğurdun bolluğu

Bir hanımgöbeğine bir dilberdudağına
Bakıp bakıp gülersin ağzının suyu akar
Taze köy tavuğunun abanırsın yağına
Yeni gelin yufkası bayım, mis gibi kokar

İçli köfte et sote kaşarlı pide büryan
Altı çeşit salata zeytinyağlı sumaklı
Pirincin üzerine piliç anadan üryan
Bir çırpıda toz olur gider insanın aklı

Tadil-i erkâna uy besmeleyi unutma
Yatırırken içine somunun kavurmayı
İspanaklı böreği sakın yabana atma
Başı eğik bırakma önündeki hurmayı

Canının istediği her şeyi bi dakkada
İddia ediyorum fazlasıyla bulursun
Bir ikindi sonrası acıkırsın Mekke'de
Şerbeti içer içmez Medine'de olursun.

Tığ Gibi-Yaş Tahta-Bomba

◆ Salman Kapanoğlu

Tığ Gibi

Öğrenciler, bazen öğretmenlere takılır. Bana da bir öğrencim takılmak istemiş olacak ki:

“Hoca’m, ne kadar uyumlu giyinseniz de yakışıklı sayılmazsınız.”

“Neden oğlum?”

“Hoca’m boyunuz kısa, üstelik göbeğiniz de var.”

“Arkadaşlar, Hoca’mızın göbeği değil, balkonu var.”

“Ben ona balkon demiyorum, Türk mimarisinde kubbenin önemi büyüktür, diyorum.”

“Kubbe değil de ne derseniz deyin, yakışıklı sayılmazsınız Hoca’m!”

İş inada bindi:

“Ben tığ gibiyim oğlum.” dedim.

Sınıf gülüştü.

Hep birden:

“Siz mi tığ gibisiniz? Güldürmeyin Hoca’m!” dediler.

“Sınıfın en uzun boylusu ve ondan biraz kısa öğrenci tahtaya gelsin bakalım.”

Ben, iki uzun boylu öğrencinin ortasına durdum.

“Bakın sağımdaki çok uzun, buna şapta gibi denir. Ben, kebab şişi gibi diyeceğim. Solumdaki arkadaşınız, ondan biraz kısa, O da örgü mili gibi.”

“Ee! Ben de ortada tığ gibiyim. Tığın boyu kısa, ortası geniş, ucu sivri olmaz mı?”

Yaş Tahta

Bir komutan, askerinin karşısında saygı görmek ister. Bir öğretmen de sınıfa girdiği zaman, öğrencileri ders dinlemeye hazır görmek ister.

Gazi Ortaokulunda görev yaptığım sırada, yedinci sınıflardan birine girdim ki sınıf savaş alanı gibi. Allah’tan bu savaşı suyla yapmışlar da ölü, yaralı yoktu. Gerekli ikazı ve ihtarı yaptıktan sonra yerden biraz yüksek, eskiden kalma tahta kürsünün yanında sessizce bekliyordum ki sınıf başkanı ayağa kalkarak:

“Hoca’m, kürsüye geçip defteri imzalamayacak mısınız?”

“Görmüyor musun evlâdım kürsü yamyaş olmuş!”

“Olsun Hoca’m, sandalyeniz kupkuru.”

“Sandalyem kuru da ayaklarımı bastığım kürsü yaş!”

“Yaş olursa n’olur Hoca’m?”

“Kurumadan kürsüye çıkmam!”

Öğrenciler şaşkın, merak içerisinde:

“Allah Allah! Yaş olursa olsun.” Sözlerini keserek:

“Salman Hoca’yı yaş tahtaya bastırdık, diyeceksiniz değil mi? Ben sizi bilmez miyim!”

Bomba

İnanmak, derece derece; inanmanın derecesine göre de insan, inandığını fiiliyata geçirir. Bir anne çocuğunu, nar gibi kızarmış sobadan sakınıyordu:

“Yavrum, soba şimdi patlayacak, gel buraya, dedi. Sobanın yanındaki çocuğu iknaya çalışıyor. Ben yanlarından uzaklaşarak:

“Annesi sen çocuğa söylüyorsun ama sen söylediğine inanmıyorsun.” dedim.

“Neden inanmıyorum?”

“İnansaydın, çocuğun gönlüne bırakmadan kap-tığın gibi çeker alırdın.”

Kahramanmaraş Lisesinde öğretmenler odasında otururken, müdür içeri girerek:

“Arkadaşlar, polis bomba ihbarı almış, derhal okulu boşaltmamız gerek; öğretmen arkadaşlar, sınıflara çıkarak öğrencileri okul bahçesinde toplayın lütfen. Aksi halde düşünmek bile istemiyorum Allah esirgesin!”

Okulun birçok öğrencileri, sınıfları boşalttığı hâlde bazı sınıflar hâlâ işin ciddiyetini kavramamış olacaklar ki koridorda geziyorlar. Ben, en üst kattaki sınıfıma koşarken öğrenciler sınıfları bir bir boşaltıyorlardı. Kendi sınıfıma bir girdim ki bir şeyden habersiz oturuyorlar.

“Arkadaşlar, bomba ihbarı aldık, sınıfı derhâl boşaltın!” dedim. Birkaç kişi dışarı çıktı, diğerleri kayıtsız kaldı; her kafadan bir avaz çıkmaya başladı.

“Çocuklar, iş çok ciddi şakaya gelmez!” dedim, yine umursamadılar. Bir müddet izah etmeye çalıştıysam da dinlemediler, çok sinirlendim:

“Çıkartın kâğıtları, yazılı yapacağım.” deyince bütün sınıf tepki göstererek:

“Yazılı sırası mı hocam, okul bomba ihbarıyla çalkalanıyor; canımıza kastınız mı var?” deyip sınıfı bir saniyede boşalttılar.

Sosyal Medya Müptelasına

◆ Mustafa İmir

Bunları bilmesek ne kaybederiz?
Gün boyu video mudur bilişim?
Her bir paylaşıma bedel öderiz
Mesaj ayıklayıp silmek mi işim?

Kıyası, özlüsü makbuldür sözün
Sanal, sosyal medya üstünde gözün
Gönderinle kara çıkmasın yüzün
Ondan sebepledir söze girişim

İncir çekirdeği hepsiyle dolmaz
Hiçbirinin hükmü yarına kalmaz
Dedikodu yayan pek iflah olmaz
Gerçi cazip olsa bile erişim

Keşke paylaşıırken seçici olsan
Gerçekten yararlı olanı bulsan
Bilginle bizi de bilgili kılsan
Olumlu işlerle olur gelişim?

Sanal sosyal mecra dipsiz kör kuyu
Enerji tüketip durur gün boyu
Nereden gelir bu değirmen suyu
Lüzumlu lüzumsuz bir etkileşim

Arada olsa da siyasi gıybet
Hep günlük siyaset bıktırır elbet
Maksadım olgun bir dostça muhabbet
Umarım yerini bulur deyişim

Hicviyeme sakın kızıp darılma
Sözüm incitmesin, lütfen kırılma
Bu bir dostta bir tür dostça sarılma
Bir latife olsun bu iletişim

İnsana çekici gelse de başta
Lüzumsuz paylaşım zarar her yaşta
Böyledir konuya *İmir* bakışta
İnan saygımdandır kısa kesişim

Virtual Reality

◆ İlyas Kılıçaslan

Bir doğruda bin yalan her taşın altında yılan
Nasıl kurtulacağım ben bu şüphe belasından

Samimiyet kaç satır kod sanal gerçeklikte
Diyafram kaç olmalı gönül gözü netlikte

Sanır mısın photoshop'la icat oldu turkuaz
Kaç bin yıldır rengince akıp durur bu Boğaz

Facebook kutlar merhumun doğum, düğün gününü
İki nokta parantez anlatır güldüğünü

Hanginiz gerçeksiniz, avatarın mı sen mi?
Gizlediğin benliğin siberde gezinen mi?

Sen ölünce sanma avatarın da ölecek
Yapay zekâ, belki de cenazene gelecek

Fatiha bile okur, arkandan da su döker
Takipçiden başsağlığı ağlayan imojiler

İstemem öyle ruhsuz, duasız cemaati
Çekil insanlığımdan virtual reality

Metaverse'de görülmez, son hesap mahşerdedir
Hikmet rahmet şefaât son peygamberdedir

Hayıf

◆ İlqar İmamverdiyev

Dünyada o qədər əclaflar var ki,
Kəmağəl, sərsəri, gicbəsər var ki,
Cıqan, cülüt, oğraş, nadürüst var ki,
Qanmazlar əlində qanana hayıf.

Haqsız məzəmmətə, yersiz töhmətə,
Saxta şərəfətə, saxta hörmətə,
Saxta ar-namusa, saxta ismətə,
Nadanlar dilində yanana hayıf.

Əvvəlki Leylilər, Məcnunlar hanı?
Aşiq Ələsgərlər, Cünunlar hanı?
Ülvi eşq uğrunda yananlar hanı?
Eşqi daşa dəyən canana hayıf.

İlqar öz fikrini bəyan et, bəyan,
Bu ki sir deyildir aləmə əyan.
Kimdi hörmət edən, səni bil sayan,
Olan həqiqəti danana hayıf.

Derim-Demem/Deyişme

◆ Tacettin Şimşek

Tacettin Şimşek:

Bazen afili bir ayak bulunca
İşte büyüğü bir ayak derim ben
Durur makamınca yürür yolunca
Dostu dostu ile bırak derim ben

Tayyib Atmaca:

Arkadaşı yolda tanımak gerek
Huyuna suyuna ayak demem ben
Beş günlük dünyada kahır çekerek
Derdimle baş başa bırak demem ben

Tacettin Şimşek:

Kulak olmalı ki gerçeği duya
Cevap aramalı bin bir soruya
Fitneye fücra dedikoduya
Şeytanın kurduğu tuzak derim ben

Tayyib Atmaca:

Can canı canının içinde sarar
Hayırlı işlere kafasın yorar
Gözü radar gibi etrafı tarar
Öyle her tuzağa tuzak demem ben

Tacettin Şimşek:

Gün gelir baş olur bazı ayaklar
Kibir sarayında onlar konaklar
Dik durur daima bomboş başaklar
Boyun eğer olgun başak derim ben

Tayyib Atmaca:

Sözünü seçmeden koyan diline
Yanarak dönmeyen aşkın külüne
Tanesinden sapı ağır gelene
Boyuna bakıp da başak demem ben

Tacettin Şimşek:

Merhametsiz güçlü zayıfı ezer
Döner adalete övgüler dizer
Yıkıp geçti bizi evrensel dozer
Çilelidir bizim kuşak derim ben

◆ Tayyib Atmaca

Tayyib Atmaca:

Kâğıttan ibaret sanan kamusu
Dilinin altında kuruyor pusu
Hayadan saymayıp arı namusu
Belde durmayana kuşak demem ben

Tacettin Şimşek:

Felek dönüp duran kubbedir derler
Şairlik kutlu bir rütbedir derler
Gönül Beytullah'tır Kâbe'dir derler
Onu incitene ahmak derim ben

Tayyib Atmaca:

Aklı yerde gönlü gökte gezerken
Sözü tespih gibi ipe dizerken
Dili kılıç gibi keseyim derken
Susmayı bilene ahmak demem ben

Tacettin Şimşek:

Bülbüller tünesin gül dallarına
Muhtacız o sevda masallarına
Necip milletimin kutsallarına
Kur'an vatan ezan bayrak derim ben

Tayyib Atmaca:

Günü gelir çıkar kılıç kınından
Canını çok seven geçer canından
Almazsa rengini şehit kanından
Her bez parçasına bayrak demem ben

Tacettin Şimşek:

Şimşek'im karşında pustum diyerek
Altın bulmak için sustum diyerek
Sağlıkla kalasın dostum diyerek
Deyişmeye nokta koysak derim ben

Tayyib Atmaca:

Deyişmeye Şimşek koydu kuralı
Kâh ceylan avladı kâhi maralı
Atmaca kanadın zaten yaralı
Taşları yerine koysak derim ben